

[Ulrich.]

Frostperioder udsætter man disse Fugle for Massebeskydning, naar de for at erhverve Føde samles omkring de Vaager eller Vandløb, som har aabent Vand. Derfor tror jeg ikke, jeg kan følge Ministeren i dette Forslag, men vil mene, man skal blive ved de gamle Bestemmelser om at skyde dem fra den 21. September til 31. Januar.

At Svanerne er foreslaaet fredet, hilser jeg med stor Tilfredshed; det glæder mig overordentligt, at Ministeren har voget Springet og foreslaaet denne Fugl fredet. Vi ved jo godt, hvorledes det er gaaet med Svanerne her i Tinget, naar vi husker tilbage i Tiden. Efter min Opfattelse er det ganske meningsløst, at man maa skyde disse Fugle endogsaa saa langt som hen i April. At man nu gaar med til at frede dem, kan jeg kun tiltræde.

Det næste Stykke omhandler Skovsnepper, og dér ser jeg til min Glæde, at Ministeren har indskrænket Jagttiden til 24. September—7. April, medens den nu gaar til 15. April. Jeg ved, der er mange, der vil blive forargede herover, og jeg kan ogsaa forstaa, at det ærede Medlem, der talte for Venstre, var meget forarget ved ikke at kunne gaa ud og plaffe Snepper fra den 7. til den 15. Jeg hilser denne Bestemmelse med Glæde, thi er der noget, jeg altid har været imod, er det, at Sneppen skal myrdes heroppe om Foraaret. Jeg hælder stadig til den Anskuelse, at dersom man fredede Sneppen om Foraaret, vilde denne Fugl i udstrakt Grad yngle her i Danmark, og der vilde da igen kunne blive betydelig mere Jagt paa denne Fugl om Efteraaret.

Dette at skyde en Fugl, der er paa Vej til sin Yngleplads, som jo allerede her i Landet parrer sig, og som lægger sine Æg, umiddelbart efter at den er ankommet til Ynglepladsen i Norge eller Sverige eller hvilket Land, det nu er, har jeg altid ment var forkasteligt; og de Mennesker, som glæder sig ved at plaffe dem ned om Foraaret, synes jeg kunde beherske denne Skydelyst, indtil Efteraaret kommer. For øvrigt vil en hel Del af Snejpejagten om Foraaret bortfalde af sig selv, fordi den højtærede Minister har indsat den 7. April i Stedet for den 15.

Dette hilser jeg med Glæde, og jeg vil udtale Haabet om, at Snejpetrækket først kommer efter den 7., saaledes at de Herrer kan have Bøssen paa Knagen i den Tid, hvor de ellers myrder disse pæne Fugle. Jeg er paa det rene med, at mange Snejpejægere vil se mig hængt efter denne Ud-

talelse, men det bryder jeg mig ikke det allerfjerneste om.

Saa er der en Bestemmelse i det næste Stykke om, at Skovduer og Skovskader, naar de gør Skade paa Mark eller i Skov, samt Hejrer, naar de optræder i saa store Kolonier, at de gør Skade paa Skov og Fiskeri, maa skydes udenfor de ellers fastsatte Fredningstider. Disse Bestemmelser er ganske naturlige lige saa vel som den sidste Bestemmelse i Paragraffen om, at man har Lov til at skyde Iriser og andre i store Flokke optrædende Smaaafugle, naar de gør Skade paa Frøkulturner.

Det er en Bestemmelse, der er naturlig, fordi man har set — jeg har set det mange Gange —, hvorledes disse Smaaafugle i Tusindvis kan falde over en Frømark og i Løbet af en Time ødelægge store Værdier. Dér er det urimeligt ikke at have Lov til at jage dem væk. Jeg gaar selvfølgelig ud fra, at den, der ønsker at jage dem væk, inden han bruger Bøssen, gør Forsøg paa paa anden Maade at skræmme dem bort; men kan han ikke faa dem bort, er der ikke andet at gøre end at gribe til Bøssen.

I § 17 foretager Ministeren, om jeg saa maa sige, et uventligt Skridt overfor den store Havmaage — jeg ved ikke, hvilken Forbindelse han har med den. Hidtil har det været forbudt at indsamle dens Æg, men dette tillader Ministeren nu, tillige med Indsamling af de øvrige Maagearters Æg, indtil 25. Maj.

I § 18 er udgaaet sidste Stykke af den nuværende Lovs § 20, som den ellers er enslydende med. Der staar i den:

„Efter Indstilling fra vedkommende Kommunalbestyrelse paa Fanø at forbyde al Jagt paa Søen saavel med Skydevaaben som paa anden Maade fra 1. Juli til 1. Januar i en Afstand af $\frac{1}{4}$ Mil fra de der-værende Fuglekøjer.“

Dette Stykke udgaar ganske naturligt i Overensstemmelse med det Forslag, som den højtærede Minister fremsætter i den nye § 28. Jeg maa sige, at jeg hilser med Glæde denne nye Paragraf.

Men dér har jeg en Anmodning til den højtærede Minister, og det er, at han vil frede det Areal derovre, hvor Fuglekøjerne nu ligger. Der har ikke været Jagt paa dette Terræn i mange Aar, fordi Fuglekøjerne har været der; naar nu Fuglekøjerne forbydes, lad os saa frede det Terræn, lad det blive lavet til et Reservat, hvor Fugle, som hidtil har haft Fred paa dette Sted, vedblivende kan have Fred. Ellers, tror jeg, vil der blive et Myrderi dér, som, om